

Iparfejlesztési politika.

Engedje meg igen t. Szerkesztő ur, hogy *Kecskeméti* Antal ismert beadványára, amelyben a Kereskedelmi és Iparkamarától intenzívebb és eredményesebb iparfejlesztési politikát sürget, én is megtehessem észrevételeimet a *Délmagyarország* hasábjain.

Azt hiszem, abban a tekintetben mindannyian egyetértünk, hogy általában a magyar ipar — a kisipar és gyári ipar egyaránt — az ország vagyonosodásának és közgazdasági kultúrájának még mindig nem oly hatalmas erőforrása, amelyből az állam jólétének életgyökereit megfelelő módon táplálhatnók és az sem szenved kétséget, hogy a világháborútól próbára tett anyagi teherbírási és a háború után megoldásra váró szociális problémák ennek az erőforrásnak növelésére parancsolólag hívják föl bennünket. A városok anyagi helyzetének riasztó képe az intéző körök segítőakcióját halaszthatatlan szükségképpen emelte és bizonyos, hogy az elébünk tornyosuló nehéz feladatokkal csak akkor leszünk képesek megbirkózni, ha iparfejlesztési politikánkba tettekre későbbi szellemet, nagyobb lendületet és teremtő erőt viszunk be és szakítunk azzal az indolenciával és ötletszerűséggel, amely a magyar iparfejlesztést a múltban egységes program és öntudatos vezetés nélkül kezelte.

Szeged város ipari fejlődése — sajnos — igen szomorú képet mutat. Nem akarok közismert fejtegetésekbe bocsátkozni azzal, hogy kimutassam annak a tételnek az igazságát, amely szerint csak az ipari városok lehetnek igazán gazdagok és erősek. Sajnos tapasztaljuk ezt különösen most, amidőn a városok anyagi teljesítőképessége roskadozik a háború terhei alatt. De a rekrimináció fölösleges is. A jövő perspektíváját kell feltárnunk, amely a városi hatóságok elé új irányokat szab és az intéző köröktől eszméket, terveket, gazdag munkaprogramot követel.

A Kereskedelmi és Iparkamara minden bizomnyal igen sokat és üdvöset tehet e téren. De a város hatóságának hathatósabb támogatása nélkül a Kereskedelmi és Iparkamara tevékenysége eredményre nem vezethet. A szegedi hatóság a múltban nem sok hajlandóságot és megértést tanúsított az iparfejlesztési törekvésekkel szemben. Ebben látom egyik főokát annak, hogy a város ipara a részvétlenség talajában nem nöhetett nagyobbra. Nem mondom, hogy a város az iparpártolási mozgalmak felkarolása előtt teljesen elzárkózott volna, de nem tulajdonított kellő fontosságot annak, hogy Szeged ipara hatalmasabb lendületet nyer-e vagy sem.

A háború után bűn volna megmaradni az eddigi nemtörődömség és patópáloskodás — bár kényelmesebb — álláspontján. A városi tanácsnak intenzívebb módon kell foglalkoznia az iparfejlesztési ügyekkel és hogy ezt megtehesse, szervezni kell — a mint az már tervbe is volt véve — egy iparfejlesztési ügyosztályt, amely kizárólag a város ipari ügyeivel foglalkozzék. Az iparfejlesztési ügyosztály élére egy olyan tanácsnokot kell állítani, aki teljes munka-

erejét az iparfejlesztési politikának szentelhesse, nem szabad tehát megterhelni adminisztrációs teendővel, amelyek alkotótehetségét guzsbakössék és munkájának eredményét kockáztassák.

A létesítendő iparfejlesztési ügyosztály kezdeményezné, irányítaná az iparfejlesztési mozgalmakat, programokat dolgozna ki, amelyeknek megvalósítására igyekeznék megteremteni a feltételeket. Ebben a működ-

Volhíniában viasszaszorítjuk az oroszokat.

Sajtóhadiszállás, június 21. Az orosz harcátér stratégiailag legfontosabb területén, *Volhíniában az osztrák-magyar és német fegyverekre kedvezően haladnak előre az események.* Lokacitól északra, a Luga jobbpartján, valamint a Luga—Lipa-vonaltól északra hiába kísérelték meg az oroszok, hogy előrejussanak.

A *Stochod-szakaszon visszavetettük az oroszokat és a szövetséges csapatok e helyen tért nyertek.* Kisielin községet, amelyért három napig elkeseredett küzdelem volt, visszafoglaltuk. A Styr középső részén, *Sokol és Kolki között az oroszok ismét hasztalanul tettek kísérletet az átkelésre.*

A június 18-án *Lopusznónál* vívott harcokról utólag azt jelentik, hogy a visszavonuló orosz gyalogságot saját gépfegyverekkel és ágyúikkal lötték és hogy az orosz tisztek korbáccsal hajtották visszafelé a katonákat. Az orosz csapatok a két tűz közé szorítva rengeteg veszteséget szenvedtek. Az ellenség gyilkos taktikájának dacára sem tudott ezen a frontszakaszon eredményt elérni.

Bruszilov kezd diszkrét lenni...

Amsterdam, június 21. A Telegraaf-nak jelentik Pétervárról: Bruszilov tábornoknak az a célja, hogy szakadatlanul üldözze az ellenséget, azonban programjában nincsenek meghatározott geográfiai pontok, amelyeket föltétlenül meg kellene hódítani. Az a vélemény, hogy az ellenséges csapatokban való kártevés sokkal fontosabb, mint egyes hangzatos nevű helységek elfoglalása, ami nagy áldozatokba kerülne.

Oroszország négymillió új katonát küldött a frontra.

Basel, június 21. Az orosz frontról Tokióba érkezett Sakuba japán alezredes egy ottani szerkesztőnek kijelentette, hogy *Oroszország csaknem négymilliónyi új katonát állított a Rigától a román határig terjedő frontra.* Oroszország Kurland fölszabadítására is meg fogja indítani az offenzívát.

Az orosz kereskedők öszre várták a békét.

Berlin, június 21. Az orosz határról jelentik: Az orosz offenzíva első sikereinek idején a pétervári, moszkvai és odesszai kereskedelmi körökben igen nagy várakozást fűztek az elkövetkezendő eseményekhez. Így például *Odesszában már üzleteket kötöttek Franciaországgal a béke idejére,*

désében aztán nagy segítségére lehetne a Kereskedelmi és Iparkamara is, amely Szeged ipari ügyének tudomásom szerint legutóbb is kiváló szolgálatot tett. Egy gyár és egy nagyobb ipari üzem sérelmét igyekeznek orvosolni. A Kereskedelmi és Iparkamara, a hatósággal karöltve ily módon megalapozhatják, Szeged ipari fejlődésének szebb és biztatóbb jövőjét.

Közérdekű soraimnak közlését kérve, vagyok Szerkesztő urnak tisztelő hive:

(Aláírás.)

mert mindenki meg volt győződve, hogy az idei ősz meghozza a békét. Most már nagy a csalódás, mert belátják, hogy az orosz offenzíva már túl van a tetőpontján úgy Volhíniában, mint Galiciában és Bukovinában. A pétervári politikai szalónokban lázasan várják, mikor lépnek offenzívába az angolok. Az orosz katonai körök már csak azért is szükségesnek mondják ezt az offenzívát, mert csak így lehetne megakadályozni, hogy Németország a nyugati frontról csapatokat küldhessen Volhíniába és Galiciába.

A Times kritizálja az orosz offenzívát.

— *Ha Hindenburg fölébred téli álmából...* —

Hága, június 21. A *Times* június 13-iki száma vezércikkben foglalkozik az orosz offenzívával. Azt állítja, hogy a támadás meglepte Ausztria-Magyarországot. Az offenzívának legnagyobb sikere eddig *Volhíniában volt*, ahol az oroszok Kovel elérésére töreksenek. Figyelemreméltó a cikk hüvös, csaknem szkeptikus hangja, *amellyel Oroszország sikereit kritizálja és az a nagy respektus, amellyel Hindenburg ismeretlen tervei iránt viseltetik.* Elítélő szavakkal illeti az angol sajtót is, amely mindjárt az első orosz jelentésekre sietett megfujni a győzelmi harsonákat. A cikk végső következtetése így szól:

Minket nem vezet a rajongó képzelődés, amely rögtön kigyullad Angliában, ha a cár lobogóit valami győzelem kíséri. Az angol közvélemény egyik legnagyobb hibája, hogy mindig csak Oroszországtól várja a lehetetlen dolgok végrehajtását. Nekünk megunknak is óriási hadseregünk van a nyugati fronton, azonban senkisémet követeli tőle, hogy néhány nap alatt Berlinbe masírozzon, miután áttörte a német frontot. Ha azonban Oroszország fegyvereit siker koronázza, rögtön a legmészébbmenő következtetéseket fűzik hozzá. *Az orosz légió rengeteg tömege hipnotizálja az angol agyakat.* Mikor *Nikolajevics Miklós* nagyherceg tél közepén elfoglalta Erzerumot, egyes rajongó tollak siettek megírni, hogy az orosz lovasság néhány nap múlva el fogja érni a Boszporus partját. Mikor az orosz hadoszlopok rendkívül heves harcok után megszállták a Kárpátok néhány szorosát, rögtön készen voltak Angliában azzal a következtetéssel, hogy a kozákok csakhamar leereszkednek a magyar buzaföldekre és meg fognak jelenni Budapest kapui előtt.

— Most, midőn az orosz hadsereg kétségtelen sikereket ért el Ausztria-Magyarországgal szemben, ismét működik a fantázia